

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 334/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w Szczecinie z dnia 8 września 2021 r., sygn. akt III K 421/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	S. S. (1)	Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał dowodów, ani nie dokonywał odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych w I instancji		
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Obrońca oskarżonego adw. M. M. wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił: 1. na podstawie art. 438 pkt. 1 - obrazę przepisów prawa materialnego w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

zakresie kwalifikacji
prawnej czynu
przypisanego
oskarżonemu
poprzez przyjęcie,
iż czyn zarzucony
w punkcie II
wyroku stanowi czyn
z art. 163 k.k.
tj. sprowadzenie
zdarzenia, które
zagroza życiu lub
zdrowiu w postaci
eksplozji materiałów
wybuchowych lub
łatwopalnych
podczas gdy
prawidłowa
kwalifikacja czynu to
art. 164 k.k. tj.
uznanie, że czyn
oskarżonego polegał
na sprowadzeniu
bezpośredniego
niebezpieczeństwa
zdarzenia opisanego
w art. 163
k.k. tj. czynu
stypizowanego w art.
164 k.k.;

2. na podstawie art.
438 pkt. 3 pk.p
błąd w ustaleniach
faktycznych
polegający na
ustaleniu iż
oskarżony w
przypadku czynu II
działał w zamiarze
bezpośrednim
usiłowania
sprowadzenia
zdarzenia mającego
postać eksplozji
materiałów
łatwopalnych w
postaci benzyny
silnikowej podczas
gdy z dostępnego

materiału dowodowego, a przede wszystkim stabilnych wyjaśnień oskarżonego wynika, iż zamiarem jego działania nie było doprowadzenie do eksplozji materiałów łatwopalnych lecz do „samospalenia” czyli popełnienia samobójstwa przez oblanie się benzyną i podpalenie i które to zdarzenie było usiłowaniem spowodowania niebezpieczeństwa zdarzenia mającego postać możliwej eksplozji materiałów łatwopalnych.

3. na podstawie art. 438 pkt. 2 obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, a to obrazę art. 409 k.p.k. poprzez wydanie postanowienia o wznowieniu przewodu sądowego celem umożliwienia udzielenia głosu prokuratorowi w celu złożenia wniosku o objęcie ściganiem czynu co do którego Sąd uprzedził o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej na czyn prywatnoskargowy kwalifikowany z art.

157 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., a która to decyzja była poza zasięgiem normy art. 409 k.p.k. zaś niezłożenie wniosku przez prokuratora do czasu zamknięcia przewodu sądowego skutkować winno umorzeniem postępowania co do czynu kwalifikowanego z art. 157 § 2 wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela w tym zakresie;

4. na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. orzeczenie rażąco niewspółmiernej kary pozbawienia wolności poprzez niezastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. wobec oskarżonego S. S. (1), albowiem zarówno właściwości osobiste oskarżonego oraz to, że oskarżony w chwili czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem, a także stopień zawinienia, forma stadialna popełnienia

przestępstwa
usiłowanie jak i cele
prewencji
indywidualnej
przemawiały za
ukształtowaniem
kary z
zastosowaniem
instytucji
nadzwyczajnego
złagodzenia kary, a
nadto w przypadku
uznania, iż
wznowienie
przewodu sądowego
celem umożliwienia
prokuratorowi
złożenia wniosku o
objęcie ściganiem
czynu
prywatnoskargowego
nie stanowiło rażącej
obrazy przepisów
postępowania która
miała wpływ na treść
wyroku podnoszę
nadto zarzut
orzeczenia kary
rażąco
niewspółmiernej
także co do czynu
kwalifikowanego z
art. 157 § 2
tak w części
kary zasadniczej
jak i wysokości
zasądzonego
odszkodowania jako
kary nieadekwatnej
do rodzaju obrażeń
jakich doznał
pokrzywdzony,
stopnia zawinienia
oskarżonego,
warunków
osobistych a także
działania w
warunkach
ograniczonej w
stopniu znacznym

zdolności
rozpoznania
znaczenia czynu i
kierowania swoim
postępowaniem.

***Prokurator
wydanemu
rozstrzygnięciu
zarzucił:***

- obrazę przepisów
postępowania, która
miała wpływ na treść
orzeczenia, w postaci
art. 167 k.p.k., 170 § 1
pkt 5 k.p.k., art. 201
k.p.k. w zw. z art. 366
§ 1 k.p.k., poprzez
bezpodstawne
oddalenie wniosku
dowodowego
prokuratora o
powołanie biegłych z
Instytutu Ekspertyz
Sądowych im. Prof.
Jana Sehna w
Krakowie celem
dokonania przez
biegłych oceny
sposobu zadania
przez S. S. (1) ciosów
pokrzywdzonemu w
szczególności
dokonanie ustaleń
czy ich siła,
umiejscowienie,
ilość zadanych
ciosów wskazuje
na prowokację ze
strony oskarżonego
oraz czy oskarżony
zadając ciosy co
najmniej godził
się na uszkodzenie
newralgicznych
organów ciała
pokrzywdzonego,
które mogły
skutkować jego

zgonem, w sytuacji powzięcia przez Sąd wątpliwości co do zachowania sprawcy w kontekście popełnienia czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia tj. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk, co skutkowało uznaniem sprawstwa S. S. (1) jedynie w zakresie art. 157 § 2 k.k., a w konsekwencji

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżony S. S. (1) odstąpił od zamiaru usiłowania zabójstwa pokrzywdzonego G. B. zaraz po tym, gdy ten oświadczył, że nie posiada broni, podczas gdy wniosek taki wyklucza materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie i ustalona na jego podstawie okoliczność, że pokrzywdzony, wykorzystując moment zaprzestania ataku przez oskarżonego spowodowany konsternacją po uzyskaniu

informacji o tym, że pracownicy ochrony są nieuzbrojeni, uciekł do innego pomieszczenia, co uniemożliwiło S. S. (1) osiągnięcie celu z postaci zadania pokrzywdzonemu obrażeń prowadzących do jego śmierci, a nadto okoliczność, że oskarżony, zadając pokrzywdzonemu kilka ciosów siekierą, wymierzonych w newralgiczne miejsca na ciele, w okolicy których znajdują się ważne dla funkcjonowania ludzkiego organizmu narządy, ukończył etap usiłowania dokonania zabójstwa G. B., co nie pozwala uznać, że S. S. (1) odstąpił od dokonania, a w konsekwencji, że w sprawie zaktualizowały się ustawowe przesłanki bezkarności z art. 15 § 1 kk, jak przyjął to błędnie Sąd Okręgowy,

***Oskarżyciel
posiłkowy
wydanemu
rozstrzygnięciu
zarzucił:***

1.na podstawie art.
438 pkt 3 kpk

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez uznanie w sposób sprzeczny ze zgromadzonym materiałem dowodowym, że S. S. (1) odstąpił od zamiaru usiłowania zabójstwa pokrzywdzonego G. B., kiedy ten oznajmił mu iż nie posiada przy sobie broni, podczas gdy cały materiał dowodowy i okoliczności sprawy przemawiają za tym, że oskarżony zadając pokrzywdzonemu kilka ciosów siekierą i młotkiem w górne partie ciała w pełni ukończył etap usiłowania zabójstwa G. B. i tym samym nie sposób uznać, że odstąpił on od dokonania czynu i nie powinien skorzystać z dobrodziejstwa art. 1551 k.k. jak błędnie zostało to przyjęte przez Sąd I instancji.

2. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 167, 17091 pkt 2 i 5 k.p.k.

	<p>poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego na rozprawie w dniu</p> <p>8 września 2021 roku, podczas gdy wniosek ten był w pełni zasadny i zmierzał do rzetelnego ustalenia, do jakich rzeczywiście obrażeń doszło podczas ataku siekierą i młotkiem na ochroniarza sądowego przez oskarżonego.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutów apelacji wywiedzionych przez prokuratora oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie zasługiwały one na uwzględnienie.</p> <p>Przed podjęciem szczegółowej analizy wprowadzonych przez skarżących zarzutów i ich argumentacji, poczynić należało pewne uwagi natury ogólnej. W pierwszej kolejności wskazania wymaga,</p>				

iż zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny i orzecznictwa ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procesie dochodzenia do nich sąd orzekający uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody, lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne, bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny instancyjnej (por. m.in. wyrok składu 7 sędziów SN z 9 listopada 1990 r., WRN 149/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 41, LEX nr 20454; wyrok SN z 30 lipca 1979 r., III KR 196/79, OSNPG 1980, nr 3, poz. 43, LEX nr 17185). Zarzut przy tym obrazy

przepisu art. 7 k.p.k., i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykazą, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., gdy nadto sąd orzeka bez obrazu przepisów art. 410 k.p.k. i art. 424 § 2 k.p.k. oraz nie uchybia dyrektywie art. 5 § 2 k.p.k. Tego zaś rodzaju uchybień, jak innych naruszeń wskazywanych przez skarżących, tak w procesie dokonywania ustaleń faktycznych, jak też w odniesieniu do uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, Sąd Odwoławczy nie stwierdził, a ich istnienia w żadnym stopniu nie uwiarygodnili apelujący.

Przechodząc zatem w tym miejscu

niejako do głównych zarzutów sformułowanych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (zarzut z pkt 1) oraz rzecznik oskarżenia publicznego (zarzut z pkt 2) stwierdzić należy, iż ukierunkowane były ona na wykazanie jednego. Mianowicie tego, że Sąd meriti błędnie przyjął, iż skazany dobrowolnie odstąpił od usiłowania pozbawienia życia G. B.. Aby nie powielać argumentacji w tym zakresie, Sąd Apelacyjny podejmie rozważania w tym zakresie łącznie, odnosząc się do twierdzeń obu apelujących.

I tak, Sąd Odwoławczy początkowo zauważył, że przepis z art. 15 § 1 k.k. wprowadza klauzulę niekaralności sprawcy, który zrezygnuje z doprowadzenia do naruszenia dobra prawnego, porzucając zamiar jego naruszenia przed dopełnieniem kompletu czynności wykonawczych danego

przestępstwa (jest to tzw. usiłowanie nieukończone).

Jedynie więc odstąpienie od dokonania czynu zabronionego w fazie usiłowania nieukończonego prowadzi do bezkarności, gdy jednocześnie nastąpiło ono dobrowolnie, tzn. kiedy sprawca zrezygnował z zamiaru popełnienia czynu zabronionego w wyniku dominującego działania przyczyn natury wewnętrznej (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 14 lipca 2016 r., II AKA 106/16, LEX nr 2179345; wyrok SA w Szczecinie z dnia 19 grudnia 2016 r., II AKA 194/16, LEX nr 2295132).

Dobrowolność odstąpienia od dokonania czynu zabronionego można przyjąć wtedy, gdy sprawca uświadamia sobie możliwość kontynuowania zachowania bezpośrednio zmierzającego do dokonania, ale nie ma już zamiaru popełnienia czynu zabronionego (quia potuit, quia non voluit) – (zob. Zoll, Komentarz do art.

15 Kodeksu karnego [w:] W. Wróbel (red.), A. Zoll (red.), A. Barczak-Oplustil, M. Bielski i in., Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, WK 2016, Stan prawny: 2016.08.01, LEX el.). Od strony pozytywnej prawidłowo ujął cechę dobrowolności odstąpienia Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 15 kwietnia 2009 r., II AKa 45/09, KZS 2009, z. 6, poz. 64 wskazując, iż „ Odstępuje dobrowolnie od usiłowania ten, kto mogąc kontynuować je, rezygnuje z niego, bo nie chce już osiągnąć zamierzonego wcześniej celu.”

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, nie budzi wątpliwości Sąd Apelacyjny, że w omawianym przypadku – wbrew twierdzeniom pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz Prokuratora – to też dobrowolne odstąpienie od dokonania zabójstwa miało

miejsce. Natomiast Sąd Okręgowy uzasadniając swoje stanowisko w tym zakresie przedstawił logiczną, jasną i co najważniejsze uwzględniającą całokształt okoliczności faktycznych ujawnionych w toku postępowania argumentację (vide: uzasadnienie). Sąd Odwoławczy w pełni zaś podziela stanowisko Sądu meriti, iż inkryminowane zdarzenie podzielić należy na dwie fazy, z czego pierwsza z nich miała miejsce do chwili wypowiedzenia przez ochroniarza pokrzywdzonego słów, iż nie posiada on broni i podczas niej oskarżony charakteryzował się zdecydowaniem, brutalnością, zachowywał się agresywnie i intensywnie uderzając pokrzywdzonego siekierą. Wówczas też sprawca zaprzestał intensywnych i agresywnych działań wobec pokrzywdzonego, a które przy dalszej kontynuacji doprowadziłby

przecież
nieuchronnie do
zgonu
pokrzywdzonej.
Jako moment
przedzielający obie
fazy przyjęto –
słusznie zatem –
moment uzyskania
informacji przez
oskarżonego o braku
broni przez
ochroniarza. Co
więcej, nie można
pomiąć i tego,
że druga faza
zdarzenia, która
nastąpiła po, nie była
już ukierunkowana
na stosowaniu
przemocy wobec
pokrzywdzonego i
zachowanie
oskarżonego miało
swój wydźwięk we
wniesieniu na teren
budynku sądu
kanistrów z
materiałem
łatwopalnym w
postaci benzyny
silnikowej.
Oskarżony mimo,
że zastosował wobec
pokrzywdzonego
przemoc, to po
zapewnieniu przez
tego drugiego o
braku broni swoim
zachowaniem
pozwolił na
oddalenie się
(wycofanie) przez
ochroniarza do
portierni. Należy
mieć bowiem na
uwadze depozycje
świadka, który
zeznał, iż skulony
przesuwał się w

kierunku portierni, zaś oskarżony gdy usłyszał jego słowa wycofał się i wyszedł z budynku sądu. Świadek zeznał nadto, iż nie miał możliwości ucieczki, oskarżony poruszał się cały czas za nim. Na rozprawie głównej w dniu 5 czerwca 2020 r. świadek zeznał „Nie miałem czasu mówić oskarżonemu, żeby przestał zadawać ciosy. Ja się cały czas cofałem, oskarżony szedł za mną, krzyczał o broni i dzieciach, już mi nie zadawał ciosów, gdy usłyszał, że ja nie mam broni, a wszedł już głęboko do biura, gdzie się cofałem, ja się cofnąłem aż do filara, on się wtedy zatrzymał i wyszedł. Mógł zadawać mi ciosy, ale przestał. Nic go nie spłoszyło, bo wszyscy uciekli, ja zostałem sam”. Co istotne zatem, należy wskazać apelującym, iż oskarżony miał niewątpliwie niczym nieskrepowaną możliwość, aby po słowach pokrzywdzonego nadal uderzać i zadawać ciosy, czy to siekierą, czy to młotkiem. Nie uczynił tego. W sposób dobrowolny odstąpił od dalszej

napaści na
ochroniarza. Co
ważkie, a nie można
tego tracić z pola
widzenia, iż atak
na ochroniarza był
jedynie środkiem do
tego, aby popełnić
przez oskarżonego
samobójstwa
poprzez podpalenie
się na terenie
budynku sądu, a
zachowanie to było
podyktowane chęcią
zwrócenia na siebie
uwagi za – zgodnie
z poczuciem, jakie
miał oskarżony,
brak wsparcia ze
strony wymiaru
sprawiedliwości w
walce o dwoje
dzieci. Co więcej,
nie można tracić z
pola widzenia listu
pożegnalnego, jaki
pozostawił
oskarżony.
Oskarżony napisał
„i przepraszam za
funkcjonariuszy na
wejściu i zwykłych
pracowników”. To
obrazuje, nie tylko
to, jaki oskarżony
miał zamiar, ale
również to co było
jego nadrzędnym
celem. Zatem
sekwencja zachowań
podejmowanych
przez oskarżonego
oraz poczynione
ustalenia faktyczne
potwierdzają
przyjętą przez Sąd I
instancji tezę.

Równocześnie, nie wytrzymują krytyki we wskazanym zakresie twierdzenia rzecznika oskarżenia publicznego, jak i oskarżyciela posiłkowego, iż nie można w uwarunkowaniach sprawy dopatrzeć się dobrowolności odstąpienia przez oskarżonego od usiłowania pozbawiania życia pokrzywdzonego, w sytuacji gdy wysoce możliwym jest, że oskarżony zaprzestał przestępnego działania wskutek powzięcia przekonania o braku broni u pokrzywdzonego. Należy mieć na uwadze wyjaśnienia oskarżonego, iż to, że ochroniarz miałby posiadać broń miało doprowadzić do tego, iż w skutek jego działania, miałby on zostać przez wymienionego zastrzelony, bądź doprowadzić do wybuchu. Atak na ochroniarza był jedynie środkiem do określonego przez oskarżonego celu. Brak takiego narzędzia, doprowadziło do wycofania się oskarżonego z kontynuowania

napaści na
pokrzywdzonego. W
tej sytuacji, zważając
na treść art.
15 § 1 k.k.,
stwierdzić należy, że
skoro oskarżony w
zamiarze
ewentualnym
zabójstwa
pokrzywdzonego
wpierw kilkakrotnie
uderzał siekierą
pokrzywdzonego,
lecz następnie
dobrowolnie
odstąpił od
dokonania
zabójstwa, to
odpowiadać może
jedynie za
spowodowanie
uszkodzenia ciała,
lecz nie za
usiłowanie
zabójstwa, bowiem
od owego
dobrowolnie
odstąpił.

Sąd a quo
nie dopuścił się
uchybień we
wskazywanym
przezeń zakresie, a
motywy przyjętego
rozstrzygnięcia
wpisują się w
ugruntowaną już
linię orzecniczą.
Nie można było
bowiem podzielić
poglądu skarżących
i przyjąć, że
sprawca w trakcie
inkryminowanego
zdarzenia działał z
zamiarem
bezpośrednim
pozbawienia życia

G. B.. Stanowiąca
bowiem treść
zamiaru
bezpośredniego chęć
("chcenie")
popelnienia czynu
zabronionego jest
zaś aktem woli,
której zaistnienie
uwarunkowane jest
świadomością
obejmującą
okoliczności
tworzące zespół
znamion
przedmiotowych
czynu zabronionego,
w tym skutek, jeżeli
należy do tych
znamion należy. Dla
przyjęcia zamiaru
sprawcy nie są
jednak
wystarczające tylko
przesłanki
przedmiotowe, lecz
niezbędne jest
uwzględnienie w
tym zakresie
całokształtu
okoliczności
zdarzenia
przestępnego, a więc
także rozważenie
przesłanek natury
podmiotowej, jak i
tła zajścia, pobudek
działania sprawcy,
stosunku do osoby
pokrzywdzonej,
osobowości i
charakteru sprawcy,
jego
dotychczasowego
trybu życia,
zachowania się
przed i po
popelnieniu czynu
oraz innych
okoliczności, z

których niezbicie wynikałoby, że oskarżony chciał i dążył do tego, aby spowodować śmierć ofiary (por. pod. SA w Szczecinie z dnia 8 marca 2017 r., II AKa 212/16, LEX nr 2292448; wyroki SN: z dnia 30 czerwca 1975 r., II KR 59/75, OSNGP 1975/11/110; z dnia 21 stycznia 1985 r., I KR 320/84, OSNPG 1986/2/17; z dnia 3 października 1981 r., II KR 242/81, OSNPG 1982/5/63; Z. Doda, A. Gaberle: Dowody w procesie karnym, Warszawa 1995, s. 40 i n.). Takowe też rzeczowo i adekwatnie przeanalizował w swoim uzasadnieniu Sąd I instancji.

Przechodząc dalej, na aprobatę nie zasługują również zarzuty apelujących w zakresie oddalenia wniosków dowodowych o powołanie biegłych sądowych celem ustalenia, jakich obrażeń doznał pokrzywdzony oraz czy oskarżony zadając ciosy godził się na uszkodzenie newralgicznych organów ciała pokrzywdzonego. Słusznie bowiem

Sąd Okręgowy na rozprawie głównej w dniu 8 września 2021 r. oddalił wnioski dowodowe apelujących z uwagi na brak znaczenia dla rozstrzygnięcia postępowania, ponadto zmierzały one w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania. Należy mieć bowiem na uwadze, iż Sąd I instancji w sposób trafny odwołał się zarówno do wyników badań RTG z dnia 12 październik 2018 r., do przeprowadzonych opinii biegłego radiologa oraz z zakresu medycyny sądowej i patomorfologii, jak i ustnej opinii uzupełniającej dr D. D.. Wszystkie przywołane czy to opinie pisemne, czy ustne w sposób wyraźny wskazują, jakich obrażeń doznał pokrzywdzonych na skutek inkryminowanego zdarzenia, ale co ważne, jakich doznał w przeszłości w trakcie wypadku samochodowego w 2014 r. Powyższe opinie trafnie doprowadziły Sąd I instancji do

uznania, iż opinie lekarskie zostały wydane zostały wykonane przez lekarzy odpowiednich specjalności, przy czym opinie biegłej radiolog zostały sporządzone na wniosek biegłej z zakresu medycyny sądowej. Opinie te są zgodne z sobą, zaś ich wnioski są logiczne i uzasadnione w wystarczający sposób. W tym stanie rzeczy, sięganie po dowód wymieniony w apelacjach, a następnie czynienie na jego podstawie rozważań na temat obrażeń, jakie doznał pokrzywdzony z oczywistych względów było i jest całkowicie zbędne. Już tylko na koniec rozważań w tym zakresie wskazać należy, iż obrażenia G. B. sklasyfikowano, jako naruszające funkcje narządów ciała na okres zbliżony do 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.

W opozycji zaś do apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego również nie

zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu dotyczącego kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt 2 wyroku wskazać należy, iż § 3 i 4 art. 163 k.k., stanowią typy kwalifikowane przez następstwo w postaci śmierci człowieka lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu wielu osób. Ustawodawca przewidział zarówno typ umyślny – art. 163 § 1 k.k., nieumyślny art. 163 §2 k.k., jak i umyślno-nieumyślny art. 163 §3 k.k. oraz nieumyślno-nieumyślny art. 163 § 4 k.k.

Przez „sprowadzenie” należy rozumieć wywołanie czegoś, sprawienie, pociągnięcie za sobą [tak Słownik języka polskiego, red. W. Doroszewski, t. 8, Warszawa 1966, s. 639].

Sprowadzeniem zdarzenia jest każde jego spowodowanie lub wywołanie, w tym także takie zachowanie, które sprowadza je

pośrednio (por. R.A. Stefański [w:] Kodeks karny – część szczególna, t. 1, Komentarz do artykułów 117–221, red. A. Wąsek, R. Zawłocki, Warszawa 2010, s. 520). Pojęciu temu mogą odpowiadać różnorakie zachowania faktyczne, zaś sam sposób sprowadzenia zdarzeń wymienionych w art. 163 § 1 zależy od ich rodzaju – przykładowo sprowadzenie pożaru może mieć postać bezpośredniego rozniecenia ognia, jak też może zostać zrealizowane w drodze wyzyskania praw przyrody przez celowe wprowadzenie wad do konstrukcji różnego rodzaju urządzeń lub też celowe nienależyte przechowywanie i konserwację materiałów (B. Hołyst, Kryminalistyczna problematyka pożarów, Warszawa 1962, s. 66–67). W judykaturze przyjmuje się ponadto szczególną postać sprowadzenia niebezpieczeństwa – nie tylko jako

sytuacji, w której sprawca swoim zachowaniem wywołuje pewne zdarzenia dla tych dóbr niebezpieczne (np. wznieca pożar, podcina lawinę) czy stwarza bezpośrednio niebezpieczeństwo ich wywołania, ale i takiej, gdy do miejsca, w którym niebezpieczeństwo obiektywnie istnieje, sprowadza dobra prawne, które uprzednio w sferze zagrożenia się nie znajdowały, a zatem były bezpieczne (wyrok SA w Katowicach z 30.11.2005 r., II AKa 281/05, Prok. i Pr.-wkl. 2006/9, poz. 28).” Z kwestią realizacji znamion skutku sprowadzenia zdarzenia powszechnie niebezpiecznego sprzężona jest problematyka ustalania stadium jedynie usiłowania tego przestępstwa, zwłaszcza w kontekście współistnienia unormowania z art. 164 (zob. też komentarz do tego przepisu). Zarówno w orzecznictwie, jak i w literaturze ugruntowany jest pogląd, że o

kwalifikacji zachowania z art. 163 lub 164 decyduje zamiar i działanie podjęte w celu jego bezpośredniego urzeczywistnienia, a nie rzeczywiście osiągnięty rezultat w postaci danego zasięgu ognia oraz rozmiarów spowodowanej szkody (zob. wyrok SN z 13.02.1978 r., IV KR 18/78, OSNPG 1978/7, poz. 80). Natomiast jeżeli nie zostanie osiągnięty stan bezpośredniego realnego niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia osób lub mienia w wielkich rozmiarach należy rozważyć odpowiedzialność za usiłowanie (np. z usiłowaniem sprowadzenia pożaru można mieć do czynienia w razie stłumienia ognia w zarodku – zob. zwłaszcza R.A. Stefański [w:] Kodeks karny..., red. R.A. Stefański, 2021, art. 163, wraz z obszernie przywoływanym orzecnictwem SN wydanym na gruncie k.k. z 1969 r.). Należy jednak zawsze mieć na uwadze kwestię osiągnięcia przez zachowanie stadium

bezpośredniości
zmierzania do
stworzenia
powszechnego
niebezpieczeństwa.

Przepisy art. 164
k.k. w sferze
przedmiotowej są
swoistym
przedpołem sfery
penalizacji
wyznaczonej przez
art. 163 k.k.
Skutkiem tych
czynów nie jest
bowiem
sprowadzenie samej
katastrofy, ale stanu
bezpośredniego
niebezpieczeństwa
wystąpienia tego
zdarzenia (tak
trafnie O. Górniok
[w:] O. Górniok [i
in.], Kodeks..., s.
932). Przyjęcie, że
dokonano
przestępstwa z art.
164 k.k., wymaga
ustalenia, czy
zaistniało realne i
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
katastrofy w
konkretnej sytuacji
przedmiotowo-
podmiotowej, a więc
chodzi tu o sytuację,
w której bez dalszej
ingerencji sprawcy
zdarzenie przez
niego sprowadzone
może się realnie
przekształcić w stan
katastrofy (A.
Marek, Kodeks...,
2010, s. 402; O.
Górniok [i in.],
Kodeks..., s. 932–

933; J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny. Komentarz, t. 2, Warszawa 1987, s. 45; wyrok SN z 16.03.1981 r., I KR 29/81, LEX nr 21897). Innymi słowy, różnica między zdarzeniem o cechach katastrofy a spowodowaniem bezpośredniego ryzyka spowodowania katastrofy polega na tym, że ten drugi stan w istniejących realnie warunkach może rozwinąć się w żywioł stanowiący groźbę dla ludzi lub mienia w znacznych rozmiarach. I niewątpliwie bezpośrednio niebezpieczeństwa oznacza także, że spowodowanie stanu katastrofy jest możliwe w najbliższym czasie (tak słusznie R.G. Hałas, Z. Gądzik [w:] Kodeks..., red. A. Grześkowiak, K. Wiak, 2019, s. 946). Wystąpienie samej katastrofy jednak nie jest nieuchronne, może ono, ale nie musi nastąpić (wyrok SN z 25.02.1971 r., I KR 225/70, OSNKW 1971/7-8, poz. 110). Duże prawdopodobieństwo spowodowania

katastrofy jako
warunek bytu
przestępstw z art.
164 k.k. musi
być przedmiotem
ustaleń w procesie
karnym.

Przenosząc
powyższe na grunt
przedmiotowej
sprawy wskazać
należy, iż oskarżony
po zadaniu ciosów
siekiarą
ochroniarzowi
przebywającemu na
terenie budynku
sądu udał się
do auta i jak
wynika z materiału
aktowego powrócił z
kanistrami benzyny.
Posiadał nadto przy
sobie trzy pudełka
z zapalkami, trzy
zapalniczki oraz
sześć białych kostek
podpalki od grilla.
Po wejściu do
budynku oskarżony
postawił kanistry i
ich nie otworzył.
Dzięki postawie
obywatelskiej
interesantów sądu
został on
obezwładniony
poprzez zakucie w
plastikowe kajdanki,
po czym oczekiwano
na przyjazd Policji.
Uwzględniając
konkretne
okoliczności
zdarzenia nie można
było zaakceptować,
jak żąda tego
apelujący obrońca
oskarżonego

przypisania S. S. (1) w zaskarżonym wyroku odpowiedzialności za czyn z art. 164 k.k.. Znamię bezpośrednio, o którym mowa w art. 164 kk, interpretuje się przyjmując, a na co trafnie powołał się Sąd I Instancji, że chodzi o niebezpieczeństwo, które grozi wprost, bez konieczności włączenia się dalszego impulsu ze strony sprawcy. O niebezpieczeństwie tego rodzaju mówi się wówczas, gdy sprawca doprowadził do takiej sytuacji, w której zagrożenie może się ziścić bez potrzeby jakichkolwiek dodatkowych działań z jego strony, dynamizujących zastany układ w wyższym stopniu, gdy może ono się samoczynnie przekształcić się w zdarzenie określone w art. 163 § 1 kk (tak K. Buchała, op. cit. str. 336; tak też G. Bogdan, op. cit.). W wyroku z dnia 28 listopada 2003 r. w sprawie IV KK 23/03 Sąd Najwyższy przyjął, że niebezpieczeństwo

w rozumieniu art. 164 k.k. grozi bezpośrednio, gdy sytuacja jest tak dalece zawansowana, że bez konieczności włączenia się dalszego impulsu ze strony sprawcy, ale też i bez dodatkowej przyczyny, wystąpienie skutku jest bardzo bliskie (Lex nr 82320).

Nie może ulegać wątpliwości, że taka sytuacja w tej sprawie nie występowała. Oskarżony nie doprowadził swoim zachowaniem do powstania tak dynamicznego układu, w którym bez dodatkowej przyczyny możliwe było samoczynne ziszczenie się zagrożenia wybuchem.

Oskarżony pozostawił na holu budynku sądu bardzo niebezpieczny materiał wybuchowy w miejscu, które nie było powszechnie dostępne dla nieograniczonego kręgu osób, ale dostęp do którego nie był wykluczony, czego najlepiej dowodzą okoliczności

zdarzenia. Zdawał sobie sprawę z zagrożenia, jakie wiązało się z umieszczeniem kanistrów w budynku sądu. Słusznie zatem, Sąd I Instancji uznał, iż oskarżony zaplanował eksplozję materiałów łatwopalnych, a nie miał zamiaru doprowadzić do bezpośredniego niebezpieczeństwa takiego zdarzenia.

Przechodząc dalej, nie można również zaaprobować stanowiska obrońcy wyrażonego w zarzucie dotyczącym obrazy prawa procesowego art. 409 k.p.k. Komentowany przepis wskazuje jednoznacznie na to, że ustawodawca dopuszcza – aż do momentu ogłoszenia wyroku – możliwość wznowienia przewodu sądowego oraz udzielenia dodatkowego głosu uczestnikom postępowania, o których mowa w art. 406 § 1, a zatem stronom, ich przedstawicielom oraz przedstawicielowi społecznemu.

Decyzji o

wznowieniu
przewodu sądowego
nie może podjąć
przewodniczący
składu orzekającego.
Podejmuje ją zawsze
sąd w formie
postanowienia,
które wymaga
uzasadnienia (zob.
art. 98 § 1), ale
nie jest zaskarżalne
(zob. art. 459).
Ustawa nie zawiera
katalogu przyczyn
uzasadniających
wznowienie
postępowania,
wskazując jedynie
tytułem przykładu,
że może to nastąpić
np. w przypadku,
gdy okaże się, że
nie wychodząc poza
granice oskarżenia,
czyn zarzucany
oskarżonemu można
zakwalifikować
według innego
przepisu prawnego,
o czym sąd powinien
uprzedzić obecne
na rozprawie strony
(art. 399 § 1) (vide:
K. Eichstaedt [w:]
Kodeks
postępowania
karnego. Tom I.
Komentarz
aktualizowany, red.
D. Świecki, LEX/el.
2022, art. 409).

Tym samym,
stanowisko
skarżącego nie
zasługuje na
aprobatę, a skoro
tak stanowi li
tylko polemikę z

zaskarżonym
orzeczeniem.

W odpowiedzi
natomiast na treść
złożonego środka
odwoławczego w
zakresie rażącej
niewspółmierności
kary wymierzonej
oskarżonemu S. S.
(1), Sąd ad quem
wskazuje, iż rażąca
niewspółmierność
wymierzonej kary
zachodzi wtedy, gdy
suma
zastosowanych kar i
środków karnych za
przypisane
przestępstwo, nie
uwzględnia
należyte stopnia
społecznej
szkodliwości czynu
oraz nie realizuje
w wystarczającej
mierze celu kary w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa, z
jednoczesnym
uwzględnieniem
celów
zapobiegawczych i
wychowawczych,
jakie kara ma
osiągnąć w stosunku
do skazanego
(zobacz: wyrok SN z
dnia 10 lipca 1974 r.
OSNKW 1974, z. 11,
poz. 213; wyrok SN
z dnia 14 listopada
1986 r. OSNPG 1987,
z. 10, poz. 131; wyrok
z dnia 30 listopada
1990 r., OSNKW

1991, z. 7 - 9, poz. 39). Jak czytamy w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1973 r. (OSNPG 1974, z. 3-4, poz. 51), rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 387 pkt 4 (ob. art. 438 pkt 4) k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji rewizyjnej (ob. odwoławczej), w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 50 (ob. art. 53) k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (zob. też aprobujące uwagi M. Cieślaka i Z. Dody, Pal. 1975, nr 3, str. 64). Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale

o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Dodać nadto należy, iż istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu - także poprzez niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie podstaw moralnych, organizujących społeczeństwa, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm, systemy te tworzących. Orzeczona kara winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Względy społeczne oddziaływania kary są podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszanie dóbr prawem chronionych,

nieopłacalnością
zamachów na te
dobra, wzmożenia
poczucia
odpowiedzialności,
ugruntowania
poszanowania
prawa i wyrobienia
właściwego poczucia
sprawiedliwości oraz
poczucia
bezpieczeństwa.

Kara jest również
jednym z ważnych
środków zwalczania
przestępczości, tak
w sensie jej funkcji
odstraszającej, jak
i w zakresie
kształtowania
społecznie
pożądanych postaw.
Ma wdrażać osoby
skazane do
poszanowania zasad
współżycia
społecznego oraz
do przestrzegania
porządku prawnego,
i tym samym
przeciwdziałać
powrotowi do
przestępstwa (por.
wyrok SA w Gdańsku
z dnia 09.05.2002
r., sygn. akt II
AKa 526/01, KZS
2002/10/69, wyrok
SA w Lublinie z dnia
12.01.2006 r., sygn.
akt II AKa 290/05).

Odnosząc się
natomiast do
realiów niniejszej
sprawy, na uwagę
zasługuje, iż kara
jest adekwatna do
stopnia zawinienia
sprawcy. Nie można

bowiem przemilczeć, iż charakter popełnionych czynów, w szczególności okoliczności ich popełnienia wskazują, iż cechował je wysoki stopień społecznej szkodliwości. Sądy obu instancji miały w polu widzenia, iż oskarżony działał w warunkach art. 31 § 2 k.k. i ma to realny wydźwięk w wymiarze kary. Chybione okazały się także zastrzeżenia obrońcy dotyczące niezastosowania przez Sąd Okręgowy fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art. 60 § 1 k.k. Fakt przeproszenia pokrzywdzonego G. B. jakkolwiek ma bez wątpienia wymiar pozytywny, w okolicznościach tej sprawy słusznie jednak, nie został potraktowany przez Sąd I instancji, jako asumpt do zastosowania wskazanego wyżej dobrodziejstwa. Miał on wpływ na wymiar kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego i zostało to w sposób jednoznaczny

odzwierciedlone w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku. Analogiczny
walor trafnie
przypisał Sąd I
instancji także
kwestii
wcześniejszej
niekaralności
oskarżonego i
wyrażonej przez
niego skrusze.
Wszystkie te
okoliczności,
eksponowane przez
obrońcę jako
czynniki
współtworzące
podstawę do
zastosowania wobec
oskarżonego
instytucji
przewidzianej w
art. 60 § 1
k.k., należy jednak
widzieć w kontekście
całokształtu realiów
sprawy - zarówno
charakteryzujących
przypisane
oskarżonemu czyny,
jak i jego sylwetkę,
przy równoczesnym
posiadaniu w polu
widzenia racji jaką
stanowi względ na
społeczne
oddziaływanie kary.
Sąd Okręgowy w
takim właśnie
horyzoncie dokonał
swoich ocen,
zasadnie
konstatując, że
stopień szkodliwości
społecznej czynów
popelnionych przez
oskarżonego,

zaistniałych nadto w związku z inną przestępczą jego działalnością, nie pozwolił na uznanie, że wymierzenie nawet najniższych kar przewidzianych za przypisane czyny, byłoby niewspółmiernie surowym potraktowaniem oskarżonego. Zgodzić się też należy z twierdzeniem Sądu I instancji, że również względem na społeczne oddziaływanie kary, na potrzebę kształtowania prawidłowych postaw społecznych, w tym konkretnym przypadku, przemawiał przeciwko zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec S. S. (1). Zauważenia warte jest nadto, iż sięganie po wskazane dobrodziejstwa winno realizować się w sytuacjach wyjątkowych, szczególnych, a zatem nacechowanych takim ładunkiem elementów pozytywnych po stronie sprawcy, który w powiązaniu z charakterystyką konkretnego czynu

<p>zabronionego, przekonywałby, iż kara orzeczona poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, nie tylko w wymiarze indywidualnym, ale także społecznym, jawi się jako kara sprawiedliwa, która może właściwie spełnić przypisane jej ustawowo cele. W przypadku oskarżonego nie mamy do czynienia z taką sytuacją, na co wskazuje charakter czynów, sposób ich popełnienia oraz tło na jakim zostały dokonane.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca oskarżonego wniosł o uznanie, iż Sąd naruszył przepis art. 409 k.p.k., zaś prokurator do czasu zamknięcia przewodu sądowego nie złożył wymaganego procesowo wniosku o objęcie ściganiem z urzędu czynu prywatnoskargowego co skutkować winno zgodnie z art. 414 k.p.k. umorzeniem postępowania z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela art. 17 S 1 pkt. 9 k.p.k. Ponadto</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uznanie iż oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona z art. 164 k.k. tj. sprowadził bezpośrednio niebezpieczeństwo eksplozji materiałów wybuchowych lub łatwopalnych i po zakwalifikowaniu tego czynu z art. 164 k.k. i przy zastosowaniu art. 60 § 1 w zw. z art. 31 § 2 wydatne złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Apelacja stanowi jedynie li tylko polemikę z zaskarżonym orzeczeniem.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 8 września 2021 r.</p> <p>1. uznał oskarżonego S. S. (1) za winnego popełnienia tego, że odstępując od zamiaru usiłowania zabójstwa w dniu 12 października 2018 r. w S. na terenie Sądu Okręgowego przy ul. (...), uderzył kilkakrotnie pracownika ochrony G. B., siekierą w okolice twarzy i przedniej klatki piersiowej, powodując u pokrzywdzonego</p>		

obrażenia w postaci otarcia naskórka na skórze lewego policzka, otarcia w okolicy obojczykowej lewej oraz siniec w powłokach klatki piersiowej na wysokości łuku żebrowego lewego, naruszające czynności narządów ciała na okres do 7 dni, mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem z powodu zaburzeń osobowości o cechach paranoicznych, niestabilności emocjonalnej, histrioniczności oraz przewlekłych zaburzeń depresyjnych, a nadto zaburzeń psychicznych w postaci nasilonej reakcji dysforycznej, to jest popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 15 § 1 k.k.

***i za ten czyn,
na podstawie
art. 157 § 2
k.k., wymierza
oskarżonemu
karę 1 (jednego)
roku i 6 (sześciu)
miesiący
pozbawienia
wolności;***

2. uznał
oskarżonego S. S.
(1) za winnego
popelnienia tego,
że w dniu 12
października 2018 r.
w S. na terenie
Sądu Okręgowego
przy ul. (...),
działając w zamiarze
bezpośrednim,
usiłował sprowadzić
zdarzenie mające
postać eksplozji
materiałów
łatwopalnych w
postaci benzyny
silnikowej
znajdującej się w 7
kanistrach w ilości
łącznej 140 litrów,
poprzez podpalenie
benzyny, które to
zdarzenie zagrażało
życiu i zdrowiu
wielu osób oraz
mieniu w wielkich
rozmiarach, lecz
zamierzonego celu
nie osiągnął z uwagi
na obronną postawę
osób trzecich, mając
ograniczoną w
stopniu znacznym
zdolność
rozpoznania
znaczenia czynu i
pokierowania swoim
postępowaniem z

powodu zaburzeń
osobowości o
cechach
paranoicznych,
niestabilności
emocjonalnej,
histrioniczności oraz
przewlekłych
zaburzeń
depresyjnych, a
nadto zaburzeń
psychicznych w
postaci nasilonej
reakcji dysforycznej,
to jest przestępstwa
z art. 13 § 1 k.k.
w zw. z art. 163 §
1 pkt 3 k.k. w zw.
z art. 31 § 2 k.k.
i za to przestępstwo
na podstawie art.
14 § 1 k.k. w zw.
z art. 163 § 1
pkt 3 k.k., wymierza
oskarżonemu karę
6 (sześciu)
lat pozbawienia
wolności;

3. na podstawie art.
85 § 1 i 2 k.k., art.
86 § 1 k.k. połączył
kary pozbawienia
wolności
wymierzone
oskarżonemu i
orzeka wobec niego
karę łączną 7

4. (siedmiu)
lat pozbawienia
wolności;

5. na podstawie
art. 62 k.k.
orzekł terapeutyczny
system wykonania
kary pozbawienia
wolności;

6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. za czyn opisany w punkcie I części wstępnej wyroku zasądził od S. S. (1) na rzecz pokrzywdzonego G. B. kwotę 70.000 (siedemdziesięciu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

7. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych wymienionych na karcie 1055-1056, stanowiących wykaz dowodów rzeczowych od poz. 1936 do poz. 1942 i poz. 1043;

8. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrot S. S. (1) dowodów rzeczowych wymienionych na karcie 1054, stanowiącej wykaz dowodów rzeczowych od poz. 1919 do poz. 1935;

9. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 12 października 2018 r., godz. 10:00 w całości;

10. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 600 (sześciuset) złotych;

11. na podstawie art. 627 k.p.k., § 11 ust. 1 pkt 5, § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 2.640 (dwóch tysięcy sześciuset czterdziestu) złotych, tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy

1.8. **Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
7. PODPIS			
SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Wiśniewski SSA Janusz Jaromin			
1.11. Granice zaskarżenia			

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Rejonowej Śródmieście	Prokuratury Szczecin-	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot apelację	wnoszący Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana